



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ZÁBOJNÍK – contractors s.r.o.**, sídlem Jeřabinová 1424, 768 61 Bystřice pod Hostýnem, zastoupeného JUDr. Ladislavou Palatinovou, advokátkou, se sídlem Tovačovského 2784/24, 767 01 Kroměříž, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Statutární město Přerov, se sídlem Bratrská 34, Přerov, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. ÚOHS-R107/2015/VZ-18428/2015/322/LKo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. ÚOHS-R107/2015/VZ-18428/2015/322/LKo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Ladislavy Palatinové, advokátky.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10. 9. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad a zároveň potvrzeno usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jako správního orgánu I. stupně (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. ÚOHS-S169/2015/VZ-8355/2015/521/Opi ze dne 1. 4. 2015. Jednalo se o rozhodnutí, kterým byly zamítnuty návrhy na vydání předběžných opatření podle § 117 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“ či „ZVZ“).

Meritem sporu se v rámci řízení o rozkladu žalobce stalo právní posouzení, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně je či není přezkoumatelné. Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že přezkoumatelné je a že bylo vydáno a rozhodnuto v souladu se zákonem.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí (stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně) je natolik obecné, že je nepřezkoumatelné. Rozhodnutí obsahuje pouze obecné fráze, případně citace jednotlivých ustanovení správního řádu nebo zákona o veřejných zakázkách. Nelze z něj ani vyčíst, z jakých podkladů žalovaný při svém rozhodování vycházel. Žalobce dále uvedl, že žalovaný rozhodnutím navodil takový právní stav, že zadavatelé veřejné zakázky budou mít díky postoji žalovaného možnost k obcházení zákona v tom smyslu, že smlouva ohledně veřejné zakázky již byla uzavřena, čemuž žalobce chtěl zabránit právě vydáním předběžného opatření, které však bez zákonného odůvodnění (jak správním orgánem I. stupně, tak žalovaným) bylo zamítnuto.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný podrobně uvedl, že se domnívá, že se v dané věci jedná o kompetenční výluky podle § 70 písm. b) soudního řádu správního.

K věci samé žalovaný uvedl, že účelem zákona není nařizovat předběžná opatření pokaždé, kdy je podán návrh, ale pouze v případech odůvodněných. Při svém rozhodování žalovaný zjišťuje, zda je v daném konkrétním případě třeba prozatímně upravit poměry účastníků a zda stav řízení nasvědčuje tomu, že by nenařízením předběžného opatření mohlo dojít ke zmaření účelu vedeného správního řízení. Uvedl, že na jedné straně stojí zájem navrhovatele na zakonzervování zadávacího řízení do doby přezkoumání úkonů zadavatele, na druhé straně však stojí legitimní zájem zadavatele na dokončení zadávacího řízení. Žádný

z těchto zájmů nelze upřednostňovat, neboť by se mohlo jednat o rozpor se zásadou rovnosti účastníků řízení.

K odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že v nařízení předběžného opatření či zamítnutí návrhu na jeho vydání není žalovaný z povahy věci oprávněn vyslovovat svůj názor stran věcného posouzení daného případu, neboť by tím předjímal obsah konečného rozhodnutí, což by bylo v rozporu s § 67 odst. 1 správního řádu. V opačném případě by pak konečné rozhodnutí postrádalo smysl. Z rozhodnutí o předběžném opatření musí vyplývat toliko to, zda žalovaný návrhu na jeho nařízení vyhovuje či nevyhovuje s tím, že v odůvodnění pouze uvede, co žalovaný posuzoval a z jakých podkladů vycházel, což prvostupňové rozhodnutí beze zbytku splňuje. Nelze také klást stejné požadavky na rozhodnutí o předběžném opatření a na rozhodnutí konečné, neboť by se jednalo o přepjatý formalismus, který by vedl k neodůvodněným průtahům v řízení. V omezeném časovém horizontu podle § 61 odst. 1 správního řádu po něm ani nelze legitimně požadovat, aby precizně odůvodnil rozhodnutí o zamítnutí návrhů žalobce.

Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za souladné se zákonem, stejně jako jemu předcházející správní řízení. Navrhl proto žalobu zamítnout (resp. odmítnout v případě vyhodnocení dané věci jako věci spadající pod kompetenční výluky podle § 68 písm. e) soudního řádu správního).

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Účastníci řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyslovili svůj souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, krajský soud navíc shledal, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V takovém případě soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem.

S ohledem na charakter přezkoumávaných rozhodnutí (o návrhu žalobce na vydání předběžných opatření) soud projednal žalobu přednostně postupem podle ust. § 56 odst. 1, věta za středníkem s.ř.s.

Napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu na vydání předběžných opatření.

Takové rozhodnutí, byť svojí povahou dočasně upravující poměry v průběhu správního řízení, zdejší soud materiálně nepokládá za rozhodnutí, ve vztahu k němuž by se uplatnila kompetenční výluka podle § 68 písm. e) a § 70 písm. b) s. ř. s. Touto problematikou se zabýval zdejší soud v rozsudku č. j. 62 Af 13/2014-111 ze dne 12. 8. 2015, jehož závěry jsou plně použitelné také pro zde projednávanou věc.

Možnost soudního přezkumu zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření podle § 117 ZVZ po vyčerpání všech předchozích prostředků ochrany výslovně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku mimo jiné vyslovil následující závěry: *Nejvyšší správní soud nemohl akceptovat argumentaci krajského soudu možností zneužití institutu zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu stěžovatelem. Podle krajského soudu by stěžovatel mohl „řešit“ všechny návrhy tím, že by řízení protahoval až do uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, a poté by se návrh stal bezpředmětným. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze vykládat právní úpravu s apriorním předpokladem, že úřady neplní úkoly jim svěřené zákonem a namísto hájení veřejného zájmu a práv účastníků řízení je jejich hlavním zájmem „zametání věcí pod koberec“. Pokud by stěžovatel postupoval způsobem naznačeným krajským soudem, pak by navrhovateli byly k dispozici prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu, včetně žaloby podle § 79 s.ř.s. Stěžovatel by v případě takového zneužívajícího postupu rovněž odpovídal za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Navrhovatel má rovněž právo podat návrh na vydání předběžného opatření podle § 117 zákona o veřejných zakázkách, včetně opravného prostředku proti zamítnutí takového návrhu a následně i možnost soudního přezkumu (srovn. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54, č. 1982/2010 Sb. NSS). To vše, ve spojení s výše zmiňovanými blokačními lhůtami, zajišťuje navrhovateli dostatečné záruky proti zneužívajícímu výkonu působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.*

Nadto takové rozhodnutí s přihlédnutím k okolnostem, významu tohoto rozhodnutí a reálné nemožnosti následného přezkumu otázek, jež jsou tímto rozhodnutím řešeny, vyhovuje testu přípustnosti (nedostatku kompetenční výluky), jak byl podán v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54 (č. 1982/2010 Sb. NSS).

Předně není ve vztahu k rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření pochybnost o tom, že rozhodnutí podle § 117 odst. 1 písm. a) či b) ZVZ má po formální i obsahové stránce podobu rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Přímou zasahuje toho, kdo je účastníkem zadávacího řízení jako dodavatel, kdo se proti postupu zadavatele brání nejprve námitkami k zadavateli (§ 110 ZVZ) a poté návrhem k žalovanému (§ 114 odst. 1 ZVZ) a kdo se coby účastník řízení před žalovaným (§ 116 ZVZ) dožaduje nastolení stavu, kdy o jeho věci bude ještě možno před žalovaným meritorně rozhodovat v řízení, jež má podle návrhu směřovat k vydání nápravného opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ.

Pokud jde o otázku, zda na takové rozhodnutí s ohledem na jeho předběžnost (dočasnost v rámci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele) dopadá výluka bránící jeho soudnímu přezkumu, pak kompetenční výluky uvedené v § 70 s. ř. s. musí být vykládány restriktivně a předvídatelně, přitom v pochybnostech pak musí být zachováno právo na soudní přezkum (např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/2004, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, č. 792/2006 Sb. NSS). Neumožnění soudního přezkumu v případě tvrzené nezákonnosti či vadného postupu v řízení, které mu předcházelo, může znamenat pro některé jeho adresáty značně nepříznivé důsledky, aniž by ti měli k dispozici jiné účinné prostředky ke včasné

ochraně svých práv. To je přitom příznačné právě pro situaci, v níž je o návrhu na vydání předběžného opatření podle § 117 odst. 1 písm. a) ZVZ rozhodováno, neboť nebrání-li během správního řízení (po uplynutí blokační lhůty podle § 111 odst. 5 ZVZ) zadavateli nic v uzavření smlouvy (není-li rozhodnuto o tomto zákazu právě podle § 117 odst. 1 písm. a) ZVZ) a lze-li nápravné opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ vydat pouze za splnění tam uvedených podmínek, z nichž jedna spočívá v tom, že v zadávacím řízení ještě nedošlo k uzavření smlouvy, pak rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření podle § 117 odst. 1 písm. a) ZVZ může mít pro navrhovatele (dodavatele, který předtím bezvýsledně vyčerpal námitky podle § 110 ZVZ) fatální důsledky v té podobě, že vyhovět jeho návrhu ve věci samé po uzavření smlouvy na vydání rozhodnutí podle § 118 odst. 1 ZVZ již nelze. Rozhodnutí podle § 117 odst. 1 písm. a) ZVZ tedy jistě přímo vyvolává významné dopady do právní sféry jednotlivců – tu především navrhovatele, který se se svým návrhem podle § 114 odst. 1 ZVZ na žalovaného obrací a žádá o vydání rozhodnutí (v ještě běžícím zadávacím řízení) podle § 118 odst. 1 ZVZ. Obdobným pohledem pak lze podle zdejšího soudu přistupovat taktéž k předběžnému opatření podle § 117 odst. 1 písm. b) ZVZ.

Test přípustnosti žaloby proti rozhodnutí žalovaného ohledně předběžného opatření podle § 117 odst. 1 písm. a) a b) ZVZ musí být založen na posouzení nutnosti vydání takového následného „konečného“ rozhodnutí (ve věci samé), soudně přezkoumatelného, které by v sobě věcně zahrnovalo i rozhodnutí předběžné, a dále na posouzení skutečného zajištění včasnosti a účinnosti soudní ochrany. Aby takové rozhodnutí mohlo být rozhodnutím předběžné povahy, na něž dopadá výluka uvedená v § 70 písm. b) s. ř. s., musí kumulativně splňovat tři podmínky: časovou, věcnou a osobní.

Časová podmínka souvisí s dočasným charakterem rozhodnutí předběžné povahy (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/99 ze dne 3. 11. 1999), tedy nutně s podmínkou věcnou, jež se týká podstaty věci, jež je v řízení směřujícím k vydání rozhodnutí podle § 118 odst. 1 ZVZ řešena. Rozhodnutí předběžné povahy musí předcházet rozhodnutí konečnému (ve věci samé), na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Toto konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. V nyní posuzované věci ovšem není zajištěn nárok žalobce na vydání rozhodnutí, jež by otázku zákonnosti postupu zadavatele a tím i uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ řešilo. Vydání takového rozhodnutí ve věci samé (podle § 118 odst. 1 ZVZ) je totiž odvislé od postupu zadavatele, který, uzavře-li bez vydání předběžného opatření např. smlouvu na veřejnou zakázku (v čemž mu po uplynutí blokační lhůty podle § 111 odst. 5 ZVZ nic nebrání), vyvolá stav, že meritorní přezkum jeho postupu již neprobíhá a řízení je ukončeno bez takového meritorního přezkumu (jak se nakonec stalo i v nyní posuzované věci).

Je-li tedy důležitá podmínka věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným a platí-li ve vztahu k nyní posuzované věci, že v konečném rozhodnutí (v řízení směřujícím k vydání rozhodnutí podle § 118 odst. 1 ZVZ) se z uvedených důvodů nemusí rozhodnout o vztazích, k nimž návrh na zahájení správního řízení směřuje, zatímně upravených rozhodnutím předběžným (v důsledku uzavření smlouvy, a tedy nesplnění jedné z podmínek podle § 118 odst. 1 ZVZ, není přezkum postupu zadavatele ze strany žalovaného uskutečněn), přitom konečným rozhodnutím se nerozhoduje ani o otázce samotného zákazu uzavření smlouvy (v řízení o návrhu podle § 114 odst. 1 ZVZ směřujícím

k vydání rozhodnutí podle § 118 odst. 1 ZVZ takové rozhodnutí vůbec vydat nelze), výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s. se uplatnit nemůže, neboť svých práv se žalobce bez jakéhokoli svého zavinění nemusí domoci ani zprostředkovaně (v rámci přezkumu pozdějšího rozhodnutí žalovaného ve věci samé).

Časová ani věcná podmínka pro odepření soudního přezkumu prostřednictvím aplikace kompetenční výluky podle § 70 písm. b) s. ř. s. tedy není splněna. Pak je tedy žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžných opatření podle § 117 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., žalobou přípustnou. Zároveň zdejší soud nedovozuje nedostatek žádné jiné podmínky řízení, pro který by řízení o žalobě ve vztahu k napadenému rozhodnutí nemohl vést.

Pokud jde o důvodnost žaloby proti tomuto rozhodnutí, podstatné je, že prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření obsahuje v bodu 6. pouze citaci § 117 odst. 1 ZVZ a v navazujícím bodu 7. pouze text: *„Při zvažování návrhů na nařízení předběžných opatření podle § 117 odst. 1 zákona vycházel Úřad z obsahu návrhu navrhovatele, vyjádření zadavatele k obdrženému návrhu, dokumentace o veřejné zakázce a nabídky navrhovatele a po předběžném posouzení případu dospěl k závěru, že důvody uvedené v návrhu nesvědčí o nutnosti vydat předběžné opatření.“*. Z prvostupňového rozhodnutí se tedy ani náznakem nepodává žádný věcný důvod, pro který byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut.

Druhostupňové rozhodnutí, nyní napadené, pak v bodu 12. znovu citovalo ust. § 117 odst. 1 ZVZ (a navíc i § 117 odst. 4 ZVZ), poté v bodu 13. obecně popsal předběžné opatření uvedené ve správním řádu. V bodě 14. napadeného rozhodnutí žalovaný navázal pouze úvahou, podle níž *„Jak vyplývá z citované právní úpravy, s podaným návrhem na vydání předběžného opatření není bezprostředně spojena povinnost Úřadu toto předběžné opatření nařídit. Jinak řečeno, na vydání předběžného opatření není právní nárok, neboť úvaha o tom, zda k nařízení předběžného opatření přistoupit či nikoli, spadá do mezí tzv. diskreční pravomoci orgánu dohledu (tj. do správního uvážení Úřadu)“*. V bodu 17. napadeného rozhodnutí pokračoval tak, že *„Oproti konečnému rozhodnutí proto nemusí rozhodnutí předběžné povahy (rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření), obsahovat podrobné a naprosto vyčerpávající odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.“* Dále v bodu 18 je znovu uvedeno, z jakých podkladů Úřad vycházel a v bodě následujícím je konstatováno, že je z odůvodnění napadeného rozhodnutí (myšleno rozhodnutí správního orgánu I. stupně) zřejmé, z jakých podkladů Úřad vycházel a na základě jakých úvah dospěl k výrokům v daném rozhodnutí. Dále také to, že se Úřad nemusel vypořádat s věcnými námitkami navrhovatele, neboť v dané fázi řízení mu nepřislušelo předjímat či vyslovovat závěry ve věci samé.

Žalobce přitom v návrhu na zahájení správního řízení, jehož součástí byl i návrh na vydání předběžných opatření, podrobně argumentoval pochybeními zadavatele a v rozkladu proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření své věcné argumenty zopakoval, v jejich kontextu výslovně argumentoval mimo jiné nepřezkoumatelností rozhodnutí z důvodu nejasného odůvodnění, resp. nemožné seznání, jakými právními úvahami se Úřad řídil. Reakce žalovaného v napadeném rozhodnutí žalobci

toliko sděluje, že na vydání předběžného opatření není právní nárok a že jeho vydání závisí na úvaze žalovaného, která však ani v nejhrubších rysech není v napadeném rozhodnutí (ani v jemu předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí) obsažena.

Absolutní absence jakéhokoli konkrétního zdůvodnění znemožňuje přezkoumat zákonnost rozhodnutí; mělo-li by obstát, pak by tím navíc byla v otázce velmi podstatné pro samotné dokončení řízení ve věci samé umožněna úplná správní libovůle, která jistě není synonymem diskrečního oprávnění. I postup s využitím diskrece musí být odůvodněn. Žádné důvody, pro které byl návrh na vydání předběžných opatření zamítnut, ze žádného z obou postupně vydaných rozhodnutí ve věci předběžného opatření vůbec nelze seznat. Napadené rozhodnutí nemůže v testu přezkoumatelnosti obstát a v této otázce zdejší soud dává žalobci za pravdu.

Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí č. j. ÚOHS-R107/2015/VZ-18428/2015/322/LKo ze dne 20. 7. 2014, v němž chybí jakékoli věcné důvody, o něž byla úvaha žalovaného o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření opřena, je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodem k jeho zrušení.

Jako obiter dictum zdejší soud uvádí, že zruší-li soud rozhodnutí, podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vysloví, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Jestliže tedy zdejší soud dovodil přípustnost žaloby proti rozhodnutí č. j. ÚOHS-R107/2015/VZ-18428/2015/322/LKo ze dne 20. 7. 2014 a též její důvodnost a toto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil, musel věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Je možné, že další řízení o návrhu na vydání předběžného opatření již zřejmě nelze vést, neboť samotné řízení ve věci samé již bylo skončeno (v nyní posuzované věci nelze z obsahu správního spisu zjistit, jak bylo s konečnou platností předsedou žalovaného rozhodnuto o rozkladu žalobce proti usnesení o zastavení řízení) a je tedy možné, že v nyní posuzované věci se žalobce vydání předběžného opatření již fakticky nedomůže. Dovození vady řízení, jež se promítla v nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí, však může žalobce využít v případných dalších krocích své právní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 11 228 Kč dle vyhlášky č. 177/1996

Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu JUDr. Ladislavy Palatinové, advokátky, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé – podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. 8. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu